Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX nr. 19 (649) ★ joi 8 mai 1958 ★ 8 pag. 30 bani

DOUĂ FILE

9 mai 1877 — 9 mai 1945, două file de calendar mult depărtate prin ani. Pentru poporul nostru însă, ele se contopesc într-o singură sărbătoare, a luptei încununate de glorie.

Prima filă au scris-o pe măgura însîngerată a Plevnei dorobanții noștri, alături de soldații ruși. Au venit atunci din largul stepelor, cu cîntecele lor, cu inimile lor generoase și viteze, mii și mii de soldați ruși care ne-au ajutat să scăpăm de sub jugul turcesc. Au căzut mulți eroi, romîni și ruși, înfrățindu-se în suprema jertfă. Dar sub asaltul dîrz și neînfricat al celor două armate, trufia otomană s-a năruit și steagul cu semilună a căzut de pe redută. La acel 9 mai 1877, ziua biruinței romîno-ruse asupra cotropitorilor turci, țara noastră și-a dobîndit independența.

Anii s-au scurs. Independența țării n-a adus însă oamenilor simpli dreptatea și libertatea mult jinduită. Lăcomia și cruzimea exploatatorilor au zăgăzuit amar de ani năzuințele poporului, năzuințe împlinite abia în zilele noastre. Dar amintirea jertfelor și eroismului de atunci, a frăției de arme cu poporul rus, a rămas vie ca o flacără. Și ea se leagă prin vreme cu alte fapte și pagini mărețe: acelea ale luptei împotriva fascismului cotropitor.

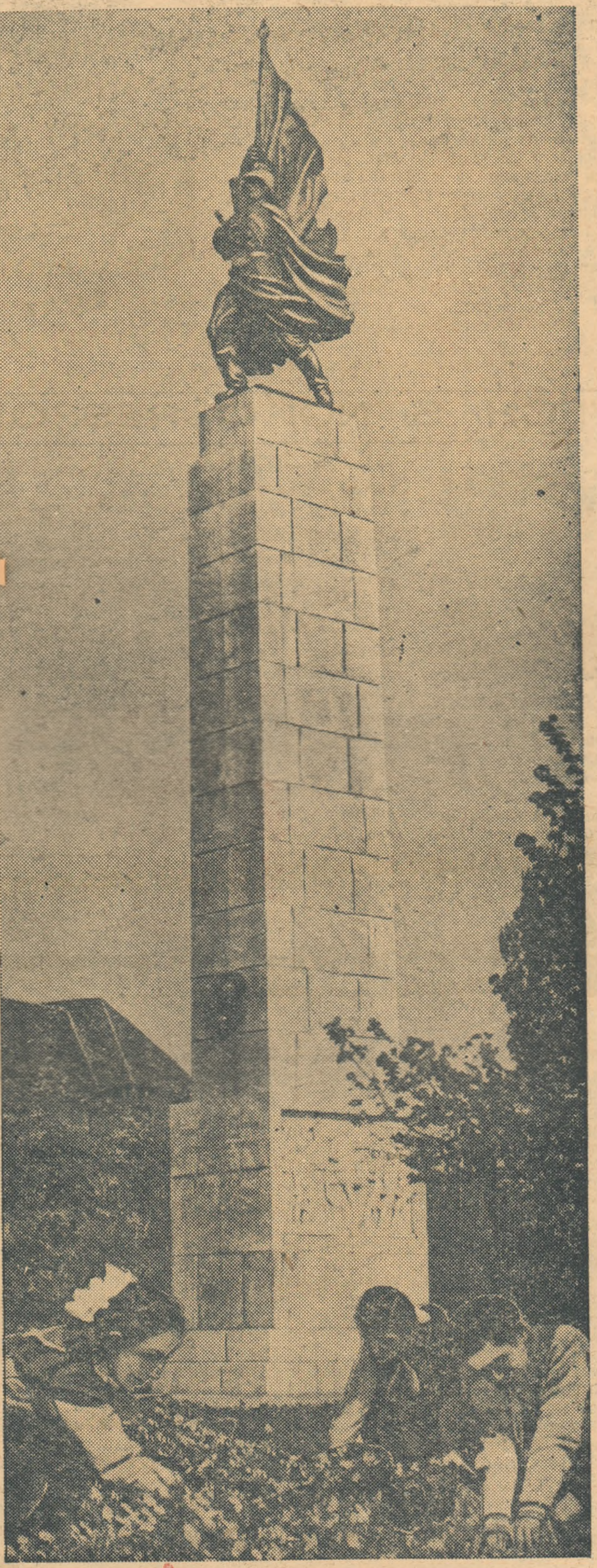
9 mai 1945... La Berlin, pe ruinele fumegînde ale Reichstagului — ultimul cuibar al viperei fasciste, — un ostaș sovietic înălța drapelul victoriei. Era o zi de nețărmurită bucurie pentru toate popoarele care suferiseră crunt de pe urma fascismului.

La această sărbătoare a lumii, făurită prin eroismul armatelor sovietice, poporul nostru și-a adus partea sa de luptă și jertfă. La 23 August 1944, după ce ani de zile fusese [illegible]ă de către Germania fascistă într-un [illegible]zboi criminal împotriva Uniunii Sovietice, armata romînă a întors armele împotriva ocupanților hitleriști. Palmă cu palmă, pămîntul țării noastre a fost eliberat prin lupta comună a ostașilor romîni și sovietici. Pentru a doua oară fiii marelui popor prieten din răsărit își vărsau sîngele pentru eliberarea pămîntului romînesc. Despre măreția acestor jertfe nobile stau mărturie mormintele eroilor sovietici, presărate pe meleagurile patriei noastre, morminte pe care, în zile de mai, pionierii depun cu emoție și recunoștință buchete de flori.

Și ostașii romîni au luptat mai departe, dincolo de hotarele țării, alături de glorioasele armate sovietice, pentru zdrobirea definitivă a fascismului. La Debrețin în Ungaria, în Munții Tatra din Cehoslovacia, romîni și sovietici și-au dat laolaltă sîngele în iureșul luptelor. In aceste lupte s-a cimentat între cele două popoare o prietenie frățească, de nedesfăcut.

Iată de ce 9 mai, Ziua Independenței de Stat a Romîniei și Ziua Victoriei împotriva fascismului, are pentru poporul nostru strălucirea și emoția unei sărbători dragi.

[illegible], la 13 ani după înfrîngerea fascismu[illegible], imperialiștii agită iar steaguri războinice, amenințînd omenirea cu noi distrugeri. Poporul sovietic, care a dat în război jertfa cea mai grea, luptă însă pentru înlăturarea acestei primejdii. Poporul sovietic știe să lupte, știe să se apere. El a dat o lecție crîncenă războinicilor hitleriști, nimicindu-i complet. Dar oamenii sovietici urăsc distrugerile, vor să trăiască în pace și prietenie cu celelalte popoare. Și sub acest steag al păcii, purtat cu tărie de Uniunea Sovietică, pășește și poporul nostru, mîndru de prietenia veche și frățească cu marele popor din răsărit.

Peste drum de Școala de 7 ani nr. 11 din București se înalță monumentul eroului sovietic. Ingrijirea acestui monument a devenit o tradiție a unității de pionieri din această școală.

În preajma zilei de 9 mai, Ziua Victoriei, pionierii au pornit, ca în fiecare an, să înfrumusețeze grădinița ce înconjoară monumentul, semn de adîncă dragoste și recunoștință pentru ostașul sovietic, eliberatorul patriei noastre.

DE ZIUA VICTORIEI

Cartea anilor

Prin caldă geana primăverii,
Plecat pe-o carte-n ceas tîrziu,
Ai strîns din fluturarea serii
Un înțeles adînc și viu:

Cînd noaptea-mbracă-n picle dese
Pămînt și inimi, cer și flori,
Un fazur fără teamă țese
Lumina fragedă din zori.

Sub bezne, ziduri și zăvoare,
Tot astfel în amarul ceas
Creștea o flacără și-o floare
Din asprul chinurilor glas.

...Zbor alb de-s anii tăi — colunii,
Stăpîni pe visuri și senini,
I-a smuls din aripa furtunii
Partidul, faur de lumini.

VASILE MĂNUCEANU

Locotenentul Goncearov

Acum cîtva timp, redacția noastră a primit o scrisoare pentru pionierii de la Școala de 7 ani nr. 15 din Orașul Stalin. Noi am înmînat scrisoarea pionierilor din Orașul Stalin și ei au trimis și răspunsul lor. Iată, mai jos, cele două scrisori:

DRAGI PRIETENI

Mă numesc Zina Sirakova și am o mare rugăminte către voi.

Unchiul meu, Nikolai Nikolaevici Goncearov, a murit în Romînia. El a plecat pe front încă din primele zile ale războiului. A luptat cu vitejie și abnegație. Făcea parte din regimentul 287, cu gradul de locotenent. El s-a născut în anul 1919, în comuna Dimitrevka, raionul Degteansk, regiunea Tambov. A primit mai multe mulțumiri din partea comandanților săi și a fost distins cu medaliile „Luarea Budapestei", „Luarea Vienei" și „Victoria asupra Germaniei"...

Rugămintea mea este aceea ca voi să căutați mormîntul unchiului meu, mormînt care se află în cimitirul așezat la sud-vestul Orașului Stalin și să aveți grijă de el.

Cu salutări pionierești.
ZINA SIRAKOVA
cl. a VII-a, Școala nr. 26 — Tambov

DRAGA PRIETENA

Am primit scrisoarea ta care ne-a emoționat pe toți. Imediat am pornit în căutarea mormîntului unchiului tău. Cimitirul nu este departe de școala noastră. Acolo sînt o mulțime de morminte. Morminte ale unor ostași sovietici care, asemenea locotenentului Goncearov, și-au dat viața pentru eliberarea patriei noastre.

Am început să căutăm printre rînduri: „Oare o fi existînd mormîntul?" — ne întrebam tot timpul și, cuprinși de teama că s-ar putea să te dezamăgim, cercetam cu atenție inscripțiile de pe pietrele acoperite încă de zăpadă.

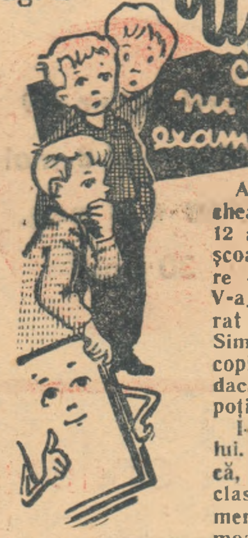
Vasilică și Olimpia, doi dintre colegii noștri, s-au oprit în fața unei pietre funerare. Au privit îndelung fără să spună nimic. Ne-am apropiat în tăcere. Pe piatră am putut citi: Nikolai Nikolaevici Goncearov, născut în 1919".

— Ce facem acum? am auzit abia șoptit glasul unui băiat. Nu ne-a fost greu să răspundem. Am hotărît ca mormîntul să fie îngrijit de șase pionieri printre care se află, bineînțeles, și cei doi care l-au găsit.

Mîine este 9 mai. Acum, cînd îți scriem aceste rînduri, gîndurile noastre se îndreaptă cu recunoștință către aceia care au luptat pentru eliberarea patriei noastre, către ostașii neînvinsei Armate Roșii, din rîndurile căreia a făcut parte și unchiul tău. Către toți aceia cărora le datorăm eliberarea țării noastre, zilele fericite de azi.

Pionierii Școlii de 7 ani nr. 15
Orașul Stalin

Unii care nu dau examene...

Am un nepot. Il cheamă Radu şi are 12 ani. Invaţă la o şcoală din apropiere — e în clasa a V-a. Dar sînt supărat pe el. De ce? Simplu: nu-mi plac copiii leneşi, chiar dacă-mi sînt nepoţi.

I-am spus-o şi lui. Mi-a răspuns că, nefiind într-o clasă care dă examen, la ce să se omoare cu firea? „Nu-i de ajuns, unchiule, că o să trec clasa?"

M-am hotărît atunci să văd dacă şi alţi copii de vîrsta lui judecă la fel. Şi am intrat în prima şcoală din cale: „Şcoala de 7 ani mixtă nr. 93".

. . . .

Şi uite, în felul acesta, am ajuns să-l cunosc pe Sorin Petrescu, preşedintele detaşamentului clasei a V-a A, pe Liviu Simon, pe Şmilovici, pe Dobre Gheorghe şi pe mulţi alţii.

Despre unii, ce să vă povestesc, băieţi buni: învaţă bine, sînt cuminţi, colegi buni... Nu prea am ce vă povesti, v-am spus

Mai greu e cu Dobre sau cu Sorin Puşcaşu. Despre ei aş putea să vă povestesc pagini întregi... Şi asta pentru că atît Dobre, cît şi Puşcaşu, erau un fel de Radu — nepotul meu: le plăcea să înveţe cum îmi place mie să stau în ploaie.

Se vede treaba însă că detaşamentul de pionieri, grupele din care Dobre şi Puşcaşu fac parte, nu prea au fost de acord cu ei Şi asta, nu numai în vorbe Pionierii grupei din care face parte şi Dobre Gheorghe, i-au făcut acestuia o asemenea „atmosferă", încît sărmanului Ghiţă începu să-i pleznească obrazul de ruşine

Se ţinea, să zicem, o adunare de grupă cu tema „Ghicitori şi proverbe". Toată lumea se veselea, unul spunea una, celălalt alta, ce mai — distracţie! Numai Ghiţă sta trist. Uneori, chiar îi venea să plîngă de necaz cînd se gîndea că după atîta veselie urma la punctul I „problema Dobre".

— Nu ţi-i ruşine — îi spunea cîte un prieten din grupă Ne faci de rîs, nu-ţi dai seama?

Sau:

— Eu zic să facem ceva cu băiatul ăsta. Ce-i asta, frate, să nu vrea să înveţe. Păi se poate, Dobre?!

Şi uite, tot de-astea, care-i făceau zile fripte lui Ghiţă

Şi cam tot aşa păţea şi Puşcaşu.

Azi aşa, mîine la fel, încît n-a mai fost chip, au trebuit să se ia de carte. Şi de unde Dobre pe trimestrul I şi II era căzut la matematici, are acum în catalog numai note de 8; la romînă cam tot aşa. La fel şi Puşcaşu: dumnealui, Sorinel Puşcaşu, era mare amator de... chiul şi colecţionar de note 5 şi 6 Asta tot pe trimestrul I şi II Pe al treilea însă, lucrurile s-au schimbat şi Sorinel din 8, 9 şi 10 greu mai iese, uneori.

Uite, cam astea-s de povestit despre cei dintr-a V-a, pe care i-am vizitat şi care nu dau examen.

Şi acum, daţi-mi voie să stau de vorbă şi cu Radu, nepotul meu. Sînt documentat, am ce-i spune.

ŞTEFAN ZAIDES

Micii crescători

Mă aflam la Şcoala de 7 ani din satul Gugeşti, din comuna cu acelaşi nume din raionul Huşi. Doream să aflu ce părere au pionierii şi şcolarii de aci despre chemarea lansată de Şcoala nr. 5 mixtă din Huşi. Vă datorez însă cîteva explicaţii cu privire la această chemare. Copiii de aci au chemat detaşamentele şi unităţile din raionul lor să dea o mînă de ajutor la îndeplinirea hotărîrilor de partid luate cu prilejul consfătuirii de la Constanţa a muncitorilor din agricultură. Chemarea lor îndeamnă pe elevii şi şcolarii raionului Huşi să crească animale mici. Şi nu numai animale. Alături de creşterea iepurilor de casă, de pildă, chemarea se adresează copiilor îndemnîndu-i să crească păsări, viermi de mătase, colonii de albine etc. Toate acestea însă, cu rost.

Să luăm, de pildă, creşterea răţuştelor. Prin chemare se indică unităţilor de pionieri din raion să contracteze cu statul un număr de cel puţin treizeci răţuşte pe care pionierii în întrecere sînt obligaţi să le crească de mici, de cînd ies din ouă, pînă ce ajung la greutatea de 1.500 kg. In ceea ce priveşte coloniile de albine, ele trebuiesc create pe lîngă fiecare şcoală. Şi, în fine, un ultim punct din chemare: fiecare şcoală care va răspunde la această chemare, va trebui să îngrijească cel puţin treizeci iepuri de angora, treizeci de răţuşte şi trei grame sămînţă de vierme de mătase.

Şi acum să ne întoarcem la pionierii din Gugeşti. Ei s-au angajat să îndeplinească şi să depăşească cifrele propuse în chemare de către Şcoala nr. 5. Apoi, m-au întrebat dacă am fost cumva pe la şcoala care a lansat chemarea şi cum stau lucrurile pe acolo. Le-am povestit că în cadrul cercului „Mîini îndemînatice" detaşamentele 3 şi 4 de la Şcoala nr. 5-Huşi au confecţionat cuştile pentru iepuri. Recent, le-au sosit doi iepuri de angora de o rară frumuseţe, de la o gospodărie agricolă colectivă din Roman. Micilor răţuşte li s-a pregătit o surpriză: iazul artificial care va fi tot timpul întreţinut de băieţii claselor a V-a şi a VI-a.

Cînd am plecat de la Gugeşti, elevii m-au rugat să mai viu pe la ei peste cîteva săptămîni pentru a le vedea realizările.

Am mai trecut apoi şi pe la şcolile din Cosmeşti, Ivăneşti, Ghermăneşti şi Deleni. Peste tot se fac pregătiri atît din partea elevilor cît şi a corpului didactic.

Cu banii ce se vor obţine de pe urma acestor acţiuni se vor înfrumuseţa şcolile din cuprinsul raionului, vor fi cumpărate cărţi şi rechizite pentru anul viitor.

Ei, ce spuneţi, dragi cititori, de acţiunea micilor crescători? Curînd vă voi trimite noi ştiri.

SPULBER EMILIA
secretara Comitetului Raional U.T.M.-Huşi

VECHI ŞI NOI CORESPONDENŢI AI GAZETEI

LEANA PODOLEANU *învaţă la Şcoala elementară din Comăneşti. Ea este o bună prietenă a noastră. De anul trecut şi pînă acum ne-a trimis peste 18 scrisori. „Impresii din prima zi de şcoală", „Cum s-au desfăşurat alegerile", „Primirea cravatelor" sînt doar cîteva teme despre care ne-a scris Leana. Pentru că activează la Casa pionierilor, Leana ne-a ţinut la curent cu tot ce e nou în cercuri. E o bucurie să-i citeşti scrisorile care sînt scrise îngrijit, cu fraze corecte şi cuvinte potrivite din care îţi poţi da seama imediat că Leana citeşte mult, că este o fetiţă inteligentă. Am uitat să vă spun că ea mai corespondează cu 35 de copii din alte regiuni ale ţării.*

DOVICEANU ANA, COMUNA VALEA LUNGA - GORGOTA, REGIUNEA PLOEŞTI *ne spune*

„E prima scrisoare pe care ţi-o scriu. Aş vrea mai întîi să te întreb ceva. Pot să devin corespondentă? Aş vrea să-ţi scriu multe articole frumoase din viaţa şi activitatea noastră". Aşa îşi începe noua corespondentă scrisoarea. Mai departe ea ne povesteşte cum este în cercul lor de mîini îndemînatice şi ce lucrează ea.

VIERU VIOLETA COMUNA TACUTA, IAŞI. *E prietenă şi colegă de clasă cu Aniţei Elvira, care este o veche corespondentă a noastră. Cînd a văzut Violeta că Elvira ne trimite diferite ştiri interesante din activitatea lor, că primeşte răspunsuri de la noi, s-a hotărît să ne scrie şi ea. Vio[illegible] a început să ne po[illegible]vestească despre ea, despre colegele ei.*

Exemplul Violetei l-au luat şi ceilalţi colegi din clasă Putem spune că aproape toţi colegii ei sînt noi corespondenţi.

Ianis şi norocul

Pionierul Ianis Zamfirachis, elev în clasa a VII-a a şcolii din Vîlcele, raionul Sf. Gheorghe, într-o dimineaţă şi-a luat ghiozdanul ca de-obicei, şi a plecat spre şcoală. Cînd a ieşit în stradă, un cetăţean pe bicicletă a trecut glonţ pe lîngă el. Ianis îl urmărea din ochi minunîndu-se de viteza cu care mergea cînd, la numai un pas, în faţă, zări un stilou. Mai făcu cîţiva paşi şi numai ce zăreşte o hîrtie de 25 lei, apoi alta şi alta... In sfîrşit, băiatul le adună cu băgare de seamă şi le băgă în buzunar.

— Straşnic, pe ziua de azi, făcu el mulţumit Aşa noroc nici că se mai poate. Un stilou nu-i de lepădat şi pe lîngă stilou... şi 75 lei, gîndi el.

Şi începu să-şi facă socotelile, cînd şi ce fel de lucruri avea să-şi cumpere din banii găsiţi. Putea să-şi cumpere multe, fireşte, numai că... Ianis se opri din nou locului. Poate că omul care a pierdut banii e un muncitor ca şi tatăl lui — gîndeşte băiatul. Poate are copii mulţi, poate din banii aceştia voia să le cumpere cămăşuţe, pantalonaşi... Ianis nu se bucură de loc de „norocul" pe care-l avuse. De-ar şti cine a pierdut banii şi stiloul s-ar duce să i le înapoieze. Un clopoţel de bicicletă îl făcu pe Ianis să-şi ridice privirile şi-n acelaşi timp îl recunoscu pe omul care trecuse cu bicicleta pe lîngă el.

Omul era tras la faţă şi supărat, chiar foarte supărat. Ianis pricepu supărarea omului după cutele care i se iviseră pe frunte

— Măi băieţaş — îl întrebă omul oprindu-şi bicicleta — n-ai găsit nişte bani în drumul tău? Sau poate c-ai văzut pe altcineva?...

— De văzut n-am văzut pe nimeni, spuse băiatul. Banii însă i-am găsit eu şi... am mai găsit ceva.

— Un stilou?...

— Da, un stilou. Poftiţi, sînt ale dumneavoastră? — şi Ianis îi întinse stiloul şi banii.

Omul le primi răsuflînd uşurat şi-l privi lung pe băiat.

— Ştii cît bine mi-ai făcut înapoindu-mi banii? mai zise omul către băiat. Mult, mult, atît cît poate [illegible] nu ţi-ai închipuit vreodată. Sînt [illegible] cat la drum lung şi aceştia sînt [illegible] gurii bani pe care îi mai aveam. O, că bine-i cînd omul mai are şi-un dram de noroc.

Un dram de noroc? Aceasta să fie explicaţia? Nu, fără îndoială, aici nu-i vorba de noroc. Ianis este pionier şi organizaţia de pionieri îl învaţă să fie aşa. Iată care este explicaţia. Cît despre „noroc", să-l lăsăm pe seama celor naivi, neştiutori

GH. NEGREA

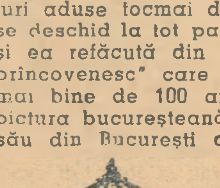
BUCUREŞTIUL ÎN TIMPUL LUI BRÎNCOVEANU

Odată cu venirea în scaunul domnesc a lui Constantin Brîncoveanu (1688), care fusese mai înainte „ispravnic" al oraşului, a început o perioadă de înflorire a Bucureştiului. An cu an, capitala ţării se întinde tot mai mult către răsărit — dincolo de mahalaua Popescului — şi către miazăzi — dincolo de mahalaua Lucaci — cuprinzînd întinse suprafeţe de pămînt de pe ambele maluri ale Dîmboviţei. Numeroase biserici răsar în diferite colţuri ale oraşului, altele mai vechi sînt reparate, iar prăvălii — cu mărfuri aduse tocmai de la Ţarigrad şi Lipsca — se deschid la tot pasul. Curtea Domnească este şi ea refăcută din temelie, în cunoscutul „stil brîncovenesc" care avea să domine timp de mai bine de 100 ani arhitectura, sculptura şi pictura bucureşteană. Şi pentru a lega palatul său din Bucureşti cu cel proaspăt clădit la Mogoşoaia, Brîncoveanu deschide în 1692 o uliţă nouă, prin mahalaua Scorţarului: Podul Mogoşoaiei, cunoscut mai tîrziu sub numele de Calea Victoriei, principală arteră a capitalei.

Populaţia Capitalei ajunge treptat la peste 50.000 locuitori Boierii, care locuiau pînă atunci răspîndiţi prin tot oraşul, se strîng pe o uliţă nouă, apropiată palatului domnesc — Calea Rahovei de astăzi, iar marii negustori se stabilesc pe uliţa Lipscanilor. Tot în vremea aceea s-a înălţat pe locul unde se află astăzi Palatul Poştei, celebrul Han al lui Constantin Vodă, ale cărui ruine au rămas în picioare pînă către 1865.

In oraş se clădesc tot mai multe case de piatră, trainice şi frumoase, care schimbă înfăţişarea oraşului Pentru străinii care vin la Bucureşti în vremea aceea — Capitala prezintă o imagine originală, variată şi bogată în contraste, premergătoare marelui oraş de mai tîrziu.

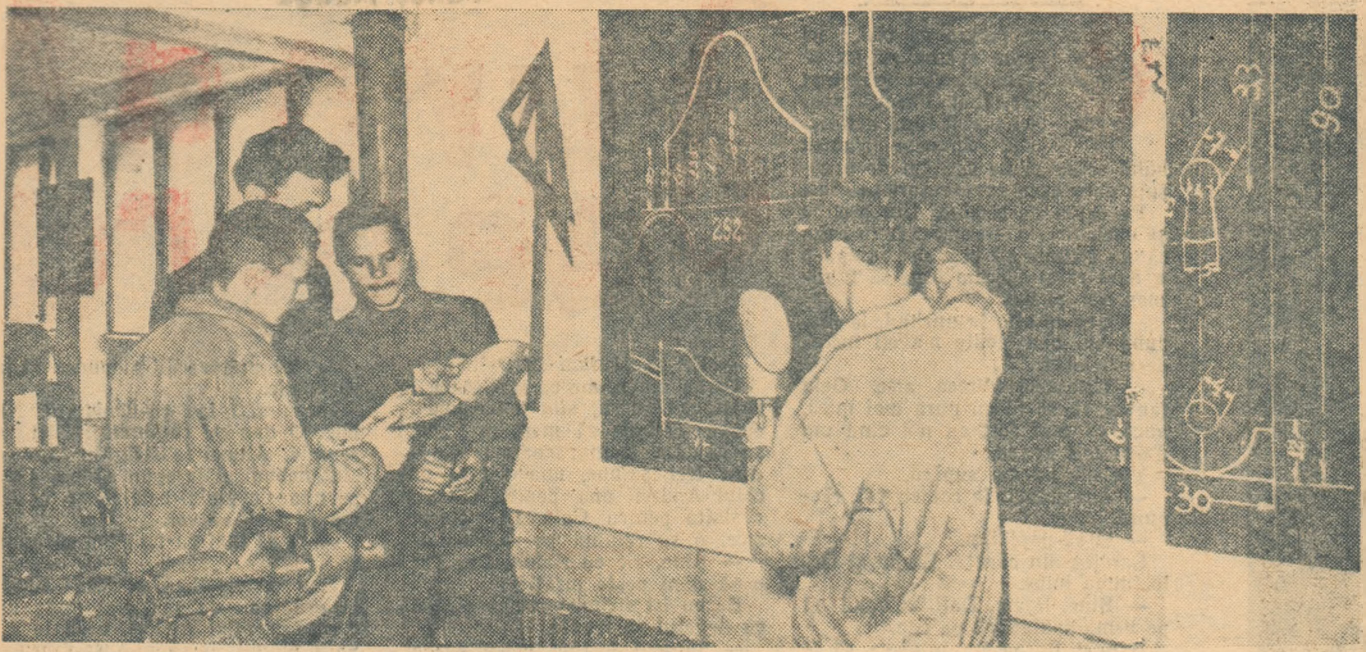
C. VLAD

Să ne cunoaştem CAPITALA

In clişeu: In 1715, un an după moartea lui Brîncoveanu, s-a construit primul Turn al Colţei, care s-a dărîmat şi a fost reînnoit în 1802. Iată cum arăta după a doua construcţie.

ORA DE ATELIER LA ȘCOALA PROFESIONALĂ DE UCENICI „GRIVIȚA ROȘIE" DIN CAPITALĂ. VIITORII METALURGIȘTI URMĂRESC CU ATENȚIE ÎNDRUMĂRILE MAISTRULUI.

ÎN ANUL 1945

In numerele 9 și 10 ale gazetei noastre, am publicat date asupra trecutului Organizației de pionieri din Cluj. In numărul de azi publicăm încheerea ciclului de povestiri din Cluj.

August 1944. Primele zile după eliberare. Tineretul se organizează. Uniunea Tineretului Comunist face primii pași în activitatea legală. Strînge în jurul său și pe copii.

La sediul U.T.C.-ului de pe strada Moților vin copii din tot Clujul. Cei mai săraci locuiesc în cartierul „Intre două ape" — Numele vine de la apa Someșului și Canalul Someșului, care parcă închid acest petec de pămînt. Apă, cer, pămînt și foame, moștenită din anii vechii orînduiri. Pentru a pătrunde, din cartierul „Intre două ape", în cartierul „Mănăștur" trebuie să treci pe lîngă fabrica de bere. Pe zidurile ei o mînă neghioabă a scris cuvinte dușmănoase.

Copiii trec în fiecare zi pe aici. Deși nu se opresc, zăresc din mers

conturul literelor, descifrînd conținutul. Unii zîmbesc cu dispreț, alții se încruntă. Și, cu pași apăsați, merg mai departe, în Mănăștur, la sediul U.T.C.

Anul 1945 va rămîne înscris în istoria nescrisă a Organizației pionierilor romîni ca primul an în care acest nume, cu tradiții din 1929, se putea rosti fără teamă. Organizația

de pionieri există legal! Fără opreliști.

Ce făceau pionierii de atunci? Lucruri multe însă deosebite de activitatea de azi a pionierilor. De exemplu, știți care a fost prima lor mare bucurie? 1 Mai 1946. Primul lor 1 Mai liber, prima lor defilare.

...Și alte acțiuni.

De pildă, grupul de pionieri despre care vrem să vorbim aci (cam 50 la număr) luase hotărîrea înfrumusețării curților lor cu straturi și chiar cu grădini de flori. Ingrijeau locurile virane, puneau nisip și, ei, pionierii, se îngrijeau de copiii cei mici cu care se jucau pînă veneau părinții lor de la lucru.

Dar cea mai frumoasă amintire a pionierilor din anul 1945 rămîne totuși, participarea efectivă a copiilor la revista Dolgozo-no (Femeia muncitoare).

Trebuie să știți că această revistă avea rezervată o pagină de literatură pentru copii care, de cele mai multe ori, era scrisă de pionieri. Copiii scriau amintiri din zile grele, evocau chipuri de tineri utecîști eroi, cîntau cum se pricepeau zilele eliberării, cîntau partidul și patria!

Dar timpul trece și cu trecerea lui au crescut și primii noștri pionieri. Ce-or fi devenit azi? De Endre Borsai am auzit că-i inginer — a studiat la Harkov; Huszar Tanas este doctor la București. Istvan

Fischer a studiat Economia Politică în U.R.S.S. Alții sînt muncitori fruntași — oameni respectați, directori de întreprinderi.

Ce repede trece timpul!...

N. SKIBINSKI

La închiderea paginii

DE ZIUA PRESEI

5 MAI 1958, Ziua presei comuniste, zi de sărbătoare pentru gazetari și pentru... cititori. Acest lucru vi-l arată și următoarele vești:

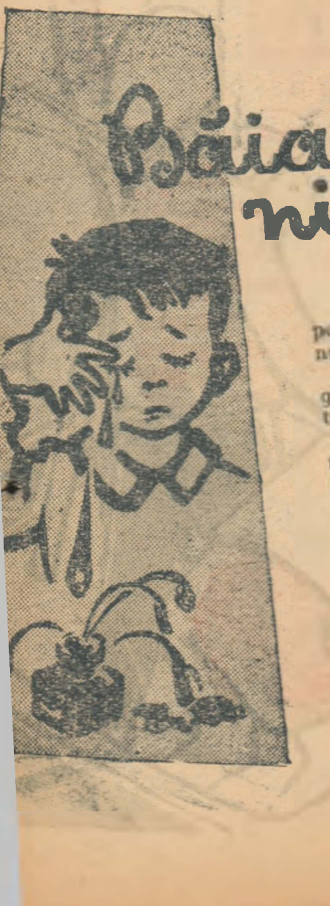
CLUJ. Pionierii de la mai multe școli s-au întîlnit să sărbătorească această zi. Ei au discutat multe reportaje, povestiri, poezii, au venit cu propuneri noi. Ei știu că o gazetă comunistă este scrisă în primul rînd de cititorii săi, de aceea ne vor scrie mereu, mereu.

BUCUREȘTI. Pionierii de aici s-au întîlnit chiar la „Casa Scînteii". Ei au arătat ce ar vrea să scrie despre ei în gazetă. Apoi, grupuri, grupuri, pionierii au vizitat cu mult interes tipografia.

COMUNA LEU O întîlnire prietenească. Corespondenții de aici și cei din Craiova s-au întîlnit și au petrecut împreună această zi. Au cîntat, au dansat, au spus poezii.

Sonia Larian

Băiatul care nu mai avea nici un rost pe lume

Se spune că odată, într-o clasă, se petrecură pe neașteptate cîteva lucruri cu totul neobișnuite.

Înainte de a ieși din clasă, profesorul de geografie se opri o clipă în fața ușii, apoi întorcîndu-se spre clasă spuse:

— O să vedeți că data viitoare ascult numai de la sfîrșitul catalogului. Cei de la mijloc și de la început să nu mai învețe, că n-are nici un rost, la revedere!

Toată clasa rămase înmărmurită. Numai un băiat, din ultima bancă, începu să plîngă încetișor.

Apoi, intră în clasă profesorul de zoologie și spuse, cu un aer misterios:

— Să vedeți că la teză o să dau trei subiecte, la alegere. Unul din subiecte trebuie să fie numaidecît ceva despre vertebrate. Eu în locul vostru nici n-aș mai învăța altceva decît vertebratele, că astea, oricum, trebuie să le dau.

Profesorul de zoologie începu apoi să explice. Din fundul clasei se auzi un fel de scîncet: băiatul din ultima bancă plîngea din nou, de astă dată și mai tare.

Intră apoi profesorul de matematică. Acesta păși în vîrful picioarelor pînă în mijlocul clasei, pe urmă, aplecîndu-se spre bănci și clipind șiret, șopti:

— Ascultați ce vă spun eu, băieți! Nu vă mai scrieți problema, că data viitoare nu controlez caietele. Mai mult, o să vedeți că nu ascult nici la oral. O să explic toată ora.

De data aceasta, din fundul clasei se auzi un îngrozitor hohot de plîns.

— Ce-i asta? întrebă profesorul de matematică. De ce plîngi, băiatule?

— Plîng — răspunse printre sughițuri băiatul din ultima bancă, pentru că numai am nici un rost pe lumea asta!

Și așa și era. Băiatul care plîngea, în ultima bancă, era foarte prețuit în clasă tocmai pentru că știa întotdeauna dinainte:

dacă profesorul o să asculte de la începutul sau de la sfîrșitul catalogului,

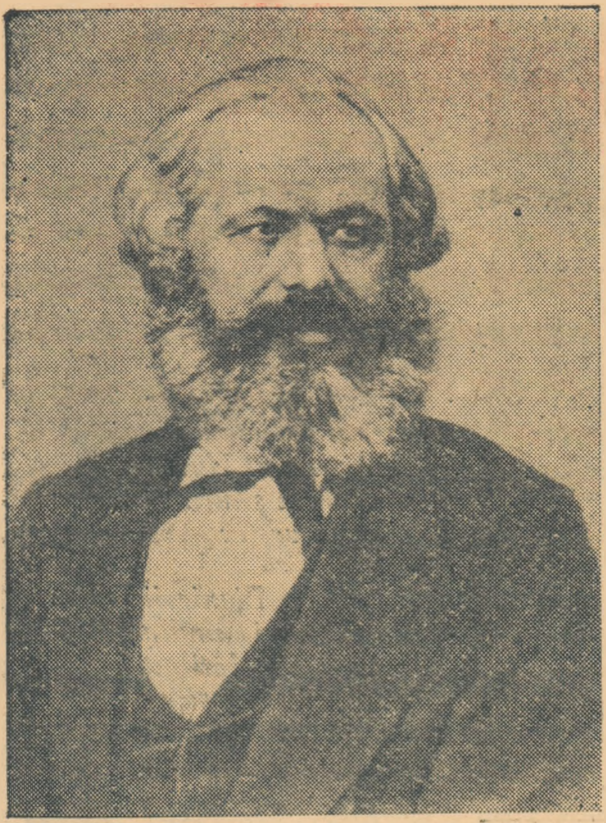
dacă o să dea la teză despre batracieni sau despre reptile,

dacă o să asculte sau dacă o să explice,

dacă o să controleze sau dacă nu o să controleze caietele de desen.

PORT NAȚIONAL DIN ȚARA OAȘULUI

140 de ani de la naşterea lui

KARL MARX

S-au împlinit, anul acesta, la 5 mai, 140 de ani de la naşterea marelui dascăl şi conducător al proletariatului internaţional, Karl Marx, cel care a pus bazele comunismului ştiinţific. Invăţătura lui Karl Marx a intrat de mult în patrimoniul proletariatului din întreaga lume şi, genial îmbogăţită de Lenin, a devenit cea mai de preţ armă a clasei muncitoare.

★

Iată mai jos, cîteva aspecte din viaţa lui Karl Marx şi a familiei sale. Fragmentele sînt scoase din volumul „Jenny Marx" de Louise Dornemann.

Cum lucra Marx

Karl Marx a depus o uriaşă muncă pregătitoare pentru opera sa ştiinţifică „Capitalul", în care a analizat în amănunt societatea capitalistă, legile dezvoltării şi contradicţiile ei, demonstrînd că sfîrşitul ei este inevitabil. Prietenii şi discipolii lui au povestit că Marx a studiat pentru această operă mai bine de o mie cinci sute de volume, pe care le-a prelucrat temeinic şi din care şi-a făcut extrase critice. Orice lucrare nou apărută care se referea la vreuna din nenumăratele probleme tratate în „Capitalul" era fără întîrziere cercetată de Marx şi nu arareori el îşi revizuia concluziile la care ajunsesa, cînd vreo nouă descoperire făcea necesar acest lucru. Studia toate lucrările, pe cît era posibil, în limba în care ele au fost scrise, spre a nu cădea victimă greşelilor de traducere. Karl Marx vorbea curgător franceza şi engleza şi înţelegea toate limbile europene. La vîrsta de 50 de ani a învăţat limba rusă, spre a putea citi literatura revoluţionară rusă în original. In legătură cu metoda lui de muncă, ginerele său, Lafargue, povesteşte :

„Marx lucra întotdeauna cu o extremă conştiinciozitate; el nu cita niciodată un fapt ori o cifră pe care să nu le fi deţinut de la autorităţi în materie. Nu se mulţumea cu date din a doua mînă, ci mergea întotdeauna direct la sursă, oricîtă osteneală i-ar fi pricinuit aceasta; era în stare să alerge la British Museum pentru un fapt de ordin secundar, ca să se documenteze din cărţile aflate acolo. Iată de ce criticii săi n-au putut niciodată să-l prindă cu vreo neglijenţă sau să dovedească că argumentaţia sa se sprijină pe fapte care nu rezistă unei examinări riguroase... Conştiinţa literară a lui Marx era şi cea ştiinţifică. El nu numai că nu s-ar fi referit la un fapt de care nu era cu totul sigur, dar nici nu-şi permitea măcar să discute despre un subiect înainte de a-l fi studiat temeinic..."

„Muncea extraordinar de mult — scria şi Wilhelm Liebknecht — şi pentru că în timpul zilei era adesea stînjenit — mai ales în prima perioadă a refugiului — el recurgea la noapte. Cînd ne întorceam seara tîrziu de

(Continuare în pag. a VI-a)

(Urmare din nr. 17)

Fănuş Neagu

Jurnal de bord

Cu părere de rău, ne dăm seama că nu avem altceva mai bun de făcut. Părinţii noştri vor fi fiind neliniştiţi. Spunem frumos bună seara şi ne agăţăm de o căruţă care duce zarzavaturi în oraş.

Pe drum ne certăm. Din pricina şalupei, fireşte. Barbu şi Gelu spun că nu trebuie să plecăm. Şalupa e a noastră şi făceam bine să fi rămas s-o păzim.

— Dar se află la unchiul, le răspund eu. Sau poate n-aveţi încredere în el ?!

— Uite ce-i Mircea, zice Gelu ţanţoş, tu să fii cu gura mai mică, auzi, că n-ai fost cu noi cînd am descoperit epava.

Vorbele lui mă supără.

— Am muncit la cot cu voi, răspund.

— O să-ţi plătim.

Sar jos din căruţă. Barbu şi Gelu, după mine.

— Bine, le zic. Daţi-mi banii şi pe urmă spălaţi-vă pe cap.

Bani ?! Barbu nu înţelege să le cer bani.

— Ai ajuns la bani ? Dacă eşti din ăştia, află că mîine ţi-i dăm.

— Da, întăreşte Gelu. Mîine primeşti plata.

Cu zăpăciţii ăştia n-o scoţi la capăt dacă nu-i pui niţel pe jar.

—Uite ce-i, le zic, acum e ora 22,35. Dacă pînă la ora 24 nu primesc banii pe ce-am lucrat, mă socotesc proprietar peste şalupă în egală măsură cu voi şi cu unchiul Andrei.

Şi o pornesc de unul singur pe cărare.

17 IUNIE

Astăzi m-am sculat o dată cu tata şi am pornit-o în fugă spre „Groapa cu raci", unde l-am găsit pe unchiul Andrei reparînd motorul şalupei.

— Dormi cam mult, băiete, zice unchiul, zîmbind. Ceilalţi au fost pe aici înaintea ta. Uite, ţi-au lăsat şi o hîrtie.

Imi întinde o foaie scrisă. E o dovadă în care Barbu şi Gelu declară că recunosc de bună voie şi nesiliţi de nimeni că proprietari ai şalupei „Lupoaica" sînt patru inşi: Unchiul Andrei, eu şi ei doi. Zîmbesc. Unchiul rîde.

—Le-a venit mintea la cap, zice unchiul... Dar tu Mircea — băiete, astăzi nu te duci la tabără ?

Pe Barbu şi pe Gelu îi găsesc în curtea şcolii, asudînd şi bătînd din palme în ritmul lui : „joacă, joacă, băiete".

Arunc ochii pe cer, văd că mai e mult pînă la amiază, oftez şi-mi fac loc în cerc. Barbu şi Gelu se dau lîngă mine.

— Ai fost ? mă întreabă ei.

— Da.

Merge ?

— Merge ! E aproape gata.

Gelu răsuflă uşurat.

— Mîine, zice, plecăm în Deltă. Să-ţi iei mîncare de acasă.

— Ce să căutăm în Deltă ?

Barbu îmi spune că la Sulina, la vărsarea Dunării, sînt o mulţime de epave. Trebuie să mergem acolo să căutăm să mai scoatem din adînc trei şalupe, una pentru unchiul Andrei, una pentru mine şi cealaltă pentru Gelu. Ei, Barbu, zice, o să rămînă pe „Lupoaica".

— Bine, zic eu rîzînd. Dar dacă o să dăm peste piraţi ?

Barbu îşi strîmbă mutra şi-şi dă cu degetul în frunte.

— Săracul de tine, mă plînge el, îmbătrîneşti şi nu-ţi mai vine minte. Auzi, tot eu sînt ăla fără minte!

20 IUNIE

Lupoaica a fost dată la apă. Sîntem în sfîrşit marinari de apă dulce. Gelu şi-a cumpărat un tricou vărgat şi beretă cu panglici. Parcă e de la bîlci. Barbu a făcut rost de o pereche de pantaloni scurţi, din piele de capră, şi de o şapcă cu cozorocul lung. Şalupa are acum şi catarg cu pînze. Ieri am făcut o cursă de încercare. Cîrmaci a fost Gelu. Astăzi, unchiul ne-a spus să stăm cuminţi, să nu ne aventurăm prea departe pe fluviu, căci n-avem acte în regulă pentru şalupă. Mîine o să-şi facă el timp să se ducă la căpitănia portului să aranjeze cu treaba aceasta. Nu ne-a spus însă că o să fie cam greu.

Plecăm totuşi în baltă să pescuim şi să facem plajă în hamac, adică pe nişte pînze de sac legate între două sălcii. Unchiului Andrei i-am ascuns că avem zi de tabără.

La prînz mîncăm pîine şi peşte prins de noi, pe care-l frigem pe grătarul adus de Gelu. După aceea ne culcăm, Barbu şi cu Gelu într-o parte, eu în altă parte. Cînd să aţipesc, îi aud suşotind şi mă trece aşa o bănuială că pun la cale altă năzdrăvănie. Cobor şi mă duc la ei.

— Haide, le zic, să mergem acasă.

Cei doi vin lîngă mine şi se aşează pe iarbă, cu picioarele adunate sub ei, ca turcii.

— Mircea, zise Barbu, am hotărît să nu ne mai întoarcem acasă. Plecăm în Deltă.

— In Deltă ? întreb eu. Bine, dar n-avem acte. Au să ne înhaţe

— Să poftească! răspunse Gelu războinic.

Incep să-i iau cu binişorul. Nimic. O dau pe rugăminţi. Nici o scofală. Atunci le strig în faţă că sînt nebuni şi le spun să mă ducă pe mine la malul celălalt şi pe urmă să facă ce vor.

— O să stai cu noi, îmi răspund ei.

Sînt convinşi că, o dată ajuns la grădina de zarzavat unde lucrează unchiul Andrei, o să le divulg planul, o să pun să-i urmărească.

— Şi dacă nu vreau să rămîn? îi întreb. Ce are să se întîmple ?

— Dacă nu vrei, zise Gelu, te ţinem cu forţa. Eşti prizonierul nostru.

Şi fiindcă sînt prizonier încep să mă dăscălească, să mă port frumos. Dacă-i ascult, primesc hrană din proviziile lor. Să fiu supus — şi n-au să mă pună la munci grele.

— Şi dacă mă împotrivesc ?

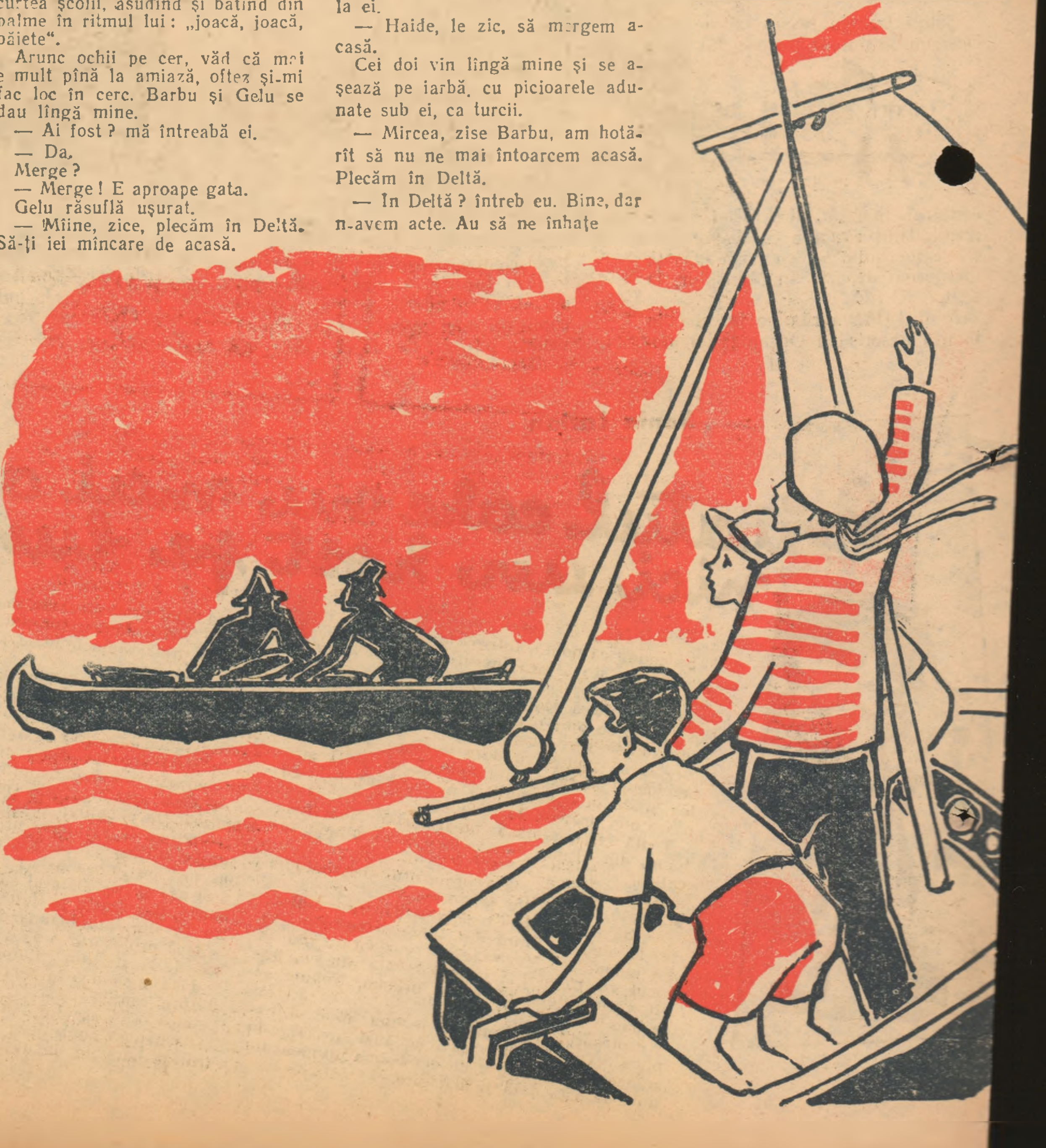
— Atunci, zise Gelu, o să luăm măsuri de constrîngere.

Dar speră totuşi că sînt om cu judecată.

Iată-mă aşa dar în captivitate.

Barbu porunceşte tragem „Lupoaica" pe mal şi să-i facem „toaleta", cum spun marinarii, înainte de a pleca în cursă. Plecarea e hotărîtă pentru la noapte. Luăm fiecare cîte un şomoiog de cîlţi şi începem să frecăm coastele şalupei. Eu n-am voie să mă apropii de motor. Cei doi se tem că o să-l stric.

Se lasă seara. Cerul, pînă acum curat, se umple de nori. Se porneşte vîntul. Balta bolboroseşte şi oftează prin fluierele stufului. Sălciile plîng deasupra apei. Aerul devine din ce în ce mai greu. Nu mai încape îndoială, toate astea sînt sem-

Rezumatul capitolelor precedente

Brotăcel, copilul care fusese înfiat de o familie de lupi, s-a întors în mijlocul oamenilor, în sat. Din pricina unor zvonuri mincinoase, însă, oamenii îl iau pe Brotăcel drept pui de lup vrăjit în piele de om, și-l alungă. Băiatul își reîncepe viața din junglă.

La un moment dat, condus de Kaa, pithonul, ajunge sub niște ruine, unde o cobră bătrînă păzește așa-zisa „comoară a regilor".

Aici, Brotăcel smulge colții veninoși ai cobrei și ia din comoară un ankus (cange) de aur. „Ankusul mă va răzbuna; e aducător de moarte" strigă cobra, amenințătoare.

RUDYARD KIPLING
„CARTEA JUNGLEI"
IMAGINI DE PASCAL

ne de furtună. Dezlegăm hamacurile, scoatem și pînza catargului și facem cort în jurul unui țăruș înfipt în pămînt. Ne vîrîm într-însul și așteptăm. Furtuna s-a dezlănțuit. Urlă și bubuie. Dunărea saltă în valuri și geme, se zbate și se zbuciumă. Noi, în adăpost, înfulecăm din poame. Untul, ouăle și roșiile le păstrăm în coș, pentru mai tîrziu.

—Scoate capul afară, îmi poruncește Barbu, și uită-te dacă sînt nori groși.

Sînt prizonierul lor, așa că mă supun fără crîcnire.

Norii s-au îngrămădit în mormane. Pe la miezul nopții, tunetul începe să-i dărîme. Se pornește ploaia. Puhoaiele fierb și bat toba pe cortul nostru. Nimeni nu doarme. Așteptăm clipa plecării. Vîntul s-a domolit, furtuna a trecut în cîmpie numai ploaia se țese la fel de repede. Cînd se mai domolește și ea, ieșim și privim Dunărea. E liniștită. Eu și Gelu ne urcăm în șalupă cu tot calabalîcul, Barbu ne împinge de la mal și sare și el lîngă noi. Plutim încet, în josul fluviului. Gelu ține cîrma. Motorul n-a fost pus încă în mișcare, ca să nu fim auziți de la grădina unchiului Andrei. Coborîm așa, în tăcere, vreme de o jumătate de ceas. Acum sîntem departe, și Gelu face contactul. Motorul prinde să bîzîie. De sub elice țîșnește o dîră de spumă.

Deodată, Barbu mă strînge de mînă și-mi arată înaintea noastră o luntre în care sînt doi oameni. Pescuiesc cu prostovoalele —

— Pirații! urlă Gelu cînd îi vede și îndreaptă șalupa către ei.

Barbu a pus mîna pe un par și-l ridică, gata să-l repeadă, ca pe o suliță. Cei din luntre au tras prostovoalele și acum aruncă peștele din barcă. Nu sînt de la cherhana pescuiesc clandestin, altfel de ce ar căuta să se descotorosească de încărcătură?

— Trebuie să-i ducem la inspectorul piscicol, îi zic lui Barbu și-i fac semn lui Gelu să nu se apropie prea mult de luntre.

Oprim la vreo douăzeci de metri și le strigăm să sucească luntrea în sus, către cherhana. Cei doi se fac că nu înțeleg. Atunci Gelu le strigă că o să ne repezim cu „Lupoaica" în ei, să-i răsturnăm, și accelerează turația. Șalupa noastră zboară ca o săgeată către luntre și la un pas de ea se abate la stînga. Totul durează o clipă, dar manevra aceasta a fost cît pe-aci să ne arunce în fluviu.

Contrabandiștii pricep că nu-i chip să se împotrivească și fac ceea ce le spunem. Mai au în barcă vreo zece coșuri de pește.

Pornim în urma lor, în susul fluviului dar de data aceasta ținem pe lîngă malul pe care este așezată grădina de zarzavat a șantierului naval. Cînd să dăm cotul spre „Groapa cu raci" înaintea noastră răsar trei dîre de foc. Sînt farurile de la trei șalupe din port care au plecat în căutarea noastră. Unchiul Andrei, speriat că nu ne mai întoarcem, a anunțat căpitănia. E și el într-o șalupă. Cînd vede că am excortat doi contrabandiști, se miră, apoi ne îmbrățișează.

Poposim la el și ne încălzim cu ceaiuri. Apoi cădem într-un somn adînc din care nu ne mai trezim pînă a doua zi, la răsăritul soarelui, ca să vedem că ne-au sosit musafirii.

21 IUNIE

Musafirii sînt colegii noștri din tabăra de curte. Președintele detașamentului, îngrijorat de lipsa noastră, ne-a căutat pe acasă, și cînd a aflat că am dispărut, a pus în mișcare întreaga tabără. Au izbutit să ne ia urma și acum se pregătesc să ne scarmene.

— Băieți, ni se adresează unchiul Andrei, mergeți și arătați-le „Lupoaica"!

Pionierii ne privesc mirați. Unii se trag înapoi speriați. Dar cînd pricep despre ce este vorba, dau un chiot și se reped la malul fluviului. Gelu le-o ia înainte, se urcă la bord și face semn cu mîna.

— Tovarăși, zice, după multe greutăți, am scos o epavă din adîncul Dunării. Am reparat-o. Acum e o corabie. E a noastră. Întreagă tabără e stăpînă pe ea. Vom face excursii și călătorii mai lungi pentru cercetări științifice. Activul pionieresc și comandanții navei vor întocmi planul de activitate.

24 IUNIE

Eu am primit sarcină să țin jurnalul de bord și să trec în el cum am ajuns să fim stăpînii unei corăbii.

ȘTIINȚA

Sfaturi pentru micii naturaliști

Lucrul în grădină și în livadă e în toi.

Dar ce ar fi de făcut în livadă?

E lucru știut că cel mai greu nu-i săditul puieților, ci grija ca ei să crească puternici și sănătoși.

Pentru aceasta, trebuie să căutăm ca pomul să găsească totdeauna în sol hrană și umiditate suficientă. Aci, de mare folos le va fi celor care au făcut-o, îngrășămintele puse în toamnă la rădăcina pomului. Acum, tînărului pomicultor nu-i rămîne — după ce a aranjat la începutul lui martie coroana pomilor — decît să aibă grijă ca la 3—5 săptămîni să stropească copăceii și să afineze pămîntul, ca să nu se formeze o „crustă" groasă și ca să nu crească buruieni. Tînărul pomicultor trebuie să aibă acum deosebită grijă să observe apariția omizilor; el trebuie să le distrugă de cum le-a observat, cu lichidul sau praful special pus la îndemînă de Sfatul popular.

Culoarea albă reflectă și micșorează acțiunea razelor solare. De aceea, pentru a apăra pomii de arșița soarelui primăvăratec trebuie să le văruiești trunchiurile și ramurile. Așa dar, văruirea pomilor nu e numai o chestiune de... curățenie! Varul mai are proprietatea de a apăra scoarța de boli și de a astupa crăpăturile trunchiului.

Iată o soluție de lapte de var, care se prepară astfel:

1 kg de var stins (praf) în 10 kg apă, la care s-au adăugat 250—300 gr sulfat de fier. Pentru ca varul să prindă se adaugă și puțin lut.

O GRĂDINIȚĂ DE FLORI

...în fața școlii, sau chiar în fața casei, te face să te simți bine primit încă de la intrarea în curte.

Iată cum trebuie să lucrăm pentru a face o grădină de flori:

Planul grădinii se face mai întîi pe hîrtie și numai apoi îl putem transpune pe pămînt. Pentru operația aceasta avem nevoie de frînghii, o ruletă (pentru măsurat), de țăruși și de un băț ascuțit la un capăt. Cu ajutorul țărușilor se trasează linia cărărilor, straturile înguste și lungi și viitoarele ronduri de flori.

Dacă trebuie să tragem o linie dreaptă, batem doi țăruși în pămînt, întindem între ei o sfoară și trasăm o linie de-a lungul ei cu bățul ascuțit. Linia se poate împărți apoi cu ajutorul ruletei sau al unui metru sau sfori cu noduri.

Stratul de flori poate fi executat în formă de romb, oval, patrat sau cerc.

Pentru a obține un romb se trasează o dreaptă, se ridică pe ea o perpendiculară și se unește capetele liniilor.

Pentru obținerea unui oval (o elipsă), bateți doi țăruși, unul în fața celuilalt, la o distanță egală cu 1/3 din lungimea unei frînghii; după ce ați legat capetele frînghiei unul de altul, agățați-o de cei doi țăruși, prindeți-o cu un băț ascuțit, întindeți-o tare și veți trasa un oval (elipsă) deosebit de frumos.

Pentru cerc, nu vă mai spun, că e foarte simplu...

Rondul (cercul) trebuie să se înalțe deasupra cărărilor și a gazonului, avînd mijlocul ceva mai ridicat decît marginile. Săditul florilor se începe întotdeauna de la mijlocul rondului. In centru se pun plantele cele mai înalte.

Plantele se vor alege și așeza nu numai după înălțime, dar și după culoare. Grădinarii cu experiență spun că rondurile, straturile cu 2—3 specii de plante și culori sînt cele mai frumoase. De exemplu, pe fondul liliachiu și catifelat al unui strat de pansele, apar pete de alte nuanțe, formate din pansele de culoare albastru-închis și galben-auriu.

Florile pot fi răsădite (obișnuit) dar mai simplă e semănarea lor directă, punerea semințelor în pămînt. Semănatul florilor se face după dezgheț, imediat, și apoi la 2—3 săptămîni, dar se poate face și acum.

Pentru a îmbogăți mai mult grădina noastră, ne putem procura flori și din pădure. (De altfel, de aci și-a procurat omul toate florile, de-a lungul veacurilor.).

Așa dar, luați coșurile și lopețile și porniți la „vînătoare de flori" în pădure. De aci se pot transplanta în grădină tufișuri de măcieș pentru garduri vii, ferigi, irișí, mărgăritar, nu mă uita, stînjenei etc.

Scoateți atent planta aleasă, împreună cu pămîntul dintre rădăcinile ei, înveliți-o într-o cîrpă umedă, puneți-o în coș și acoperiți-o cu un ziar. Cînd ajungeți acasă, sădiți-o imediat în grădină.

Țineți seama însă că nu orice floare din pădure se prinde ușor în grădină. Trebuie să țineți seama de solul ei de acolo, de condițiile ei de viață.

KARL MARX

(Urmare din pag. a IV-a)

F. Engels, K. Marx și fiicele lui, Jenny, Eleonora și Laura

la vreo întrunire, se așeza de regulă la birou și mai lucra cîteva ore. Și cele cîteva ore se tot prelungeau, pînă cînd, în cele din urmă, îl ajungeau zorile și se culca dimineața. Soția sa îl mustra foarte aspru, dar el răspundea, rîzînd, că aceasta corespunde firii lui!"

Cînd, în sfîrșit, după mulți ani, a apărut primul volum din „Capitalul", el a prilejuit nu numai un moment de mare bucurie și profundă satisfacție pentru Karl, Jenny și Friedrich Engels, ci și un triumf pentru marea cauză a comunismului și o mare biruință a clasei muncitoare: „De cînd există capitalism și muncitor pe lume — a scris Friedrich Engels — n-a apărut încă o altă carte care să aibă o asemenea însemnătate pentru muncitor".!

Prin opera sa „Capitalul" Karl Marx a dat clasei muncitoare cea mai ascuțită și mai importantă armă pentru eliberarea ei.

Căminul familiei Marx

Era desigur greu să duci o viață de familie fericită în cele două mici odăi sărăcăcioase din Soho, sub continua amenințare a foametei, lipsurilor și grijilor de tot felul.

Dar chiar și în cele mai grele timpuri de lipsuri acute și boală, familia Marx a fost la fel de fericită în mizera cocioabă, ca și în locuința de mai tîrziu din Grafton Terrace, unde nevoile și grijile au fost în continuare oaspeți aproape nelipsiți.

In pofida tuturor bătăliilor și furtunilor vieții, Karl și Jenny Marx au știut să fie niște părinți minunați.

Ei aveau o fire veselă, iar cînd nevoile și grijile nu-i apăsau prea greu, în casa Marx răsunau cîntece, erau jocuri și se dansa cu plăcere. Prietenii și tovarășii erau întotdeauna bineveniți. Familia participa bucuroasă la serbările populare. Așa cum povestește Wilhelm Liebknecht, el a cunoscut familia Marx la o serbare a Asociației muncitorești germane din Londra, unde Marx și ai săi erau socotiți printre oaspeții cei mai veseli.

Amintirea voioșiei și a temperamentului, adesea expansiv, al soților Marx, a rămas vie în memoria contemporanilor și îndeosebi a copiilor.

„Mi-aduc aminte, povestește fiica sa Eleonor — cum mă lua în circă Mohr (mereu îmi vine în minte această poreclă veche a tatii) pe cînd aveam vreo trei anișori și cum făcea cu mine ocolul grădinii din Grafton Terrace, aninîndu-mi ghirlande de flori în buclele castanii, Negreșit, Mohr era un cal minunat; mi s-a povestit că surorile mele mai mari, împreună cu fratele... îl „înhămau" pe Mohr la mai multe scaune, în care se „urcau", punîndu-l să-i tragă. Realmente, după cum am aflat chiar de la el, cîteva capitole din „Optsprezece Brumar" le-a scris în Dean Street, Soho, făcînd pe calul pentru cei trei copilași care ședeau pe scaune în spatele lui, croindu-l cu biciul. Cît despre mine, eu preferam să-l transform în cal de călărie poate pentru că nu aveam frați de o vîrstă cu mine. Cocoțată pe umerii lui ținîndu-mă de toată coama lui bogată, pe atunci încă neagră cu o umbră de încărunțire, îmi plăcea să galopez prin mica noastră grădină din Grafton Terrace.

Dar Mohr nu era numai un cal minunat, el mai avea o însușire cu mult mai aleasă. Ca povestitor de basme era aproape unic și de neîntrecut.

Surorilor mele — eu eram prea mică pe vremea aceea — le spunea povești în timpul plimbărilor și aceste povești nu se împărțeau în capitole, ci în mile. „Mai povestește-ne încă o „milă" cereau cele două fetițe!"

SPORT

● După 17 etape, în fruntea clasamentului categoriei A de fotbal, continuă să se afle echipa Petrolul-Ploești care a acumulat 23 de puncte. Ea este urmată îndeaproape de Știința Timișoara și Jiul-Petroșani (22 puncte). Lupta pentru titlul de echipă campioană a R.P.R. pe anul 1957—1958 continuă.

● Invingînd cu 63—61 pe Macabi Tel Aviv, echipa de baschet C.C.A. s-a calificat pentru turul următor al „Cupei Campionilor Europeni" unde va întîlni puternica formație Akademik-Sofia.

● La sfîrșitul acestei săptămîni se va desfășura în Capitală primul concurs atletic internațional al anului, organizat de către clubul Dinamo. Pînă acum au răspuns afirmativ la invitație cluburile dinamoviste din U.R.S.S., R. D. Germană, și Polonia.

● După 4 etape, în marea competiție ciclistă „Cursa Păcii", la individual conduce olandezul Pit Damen, iar în clasamentul general pe echipe — cicliștii din R. D. Germană. Echipa țării noastre se află pe locul 6, înaintea redutabililor cicliști polonezi.

● In cea de a XXII-a partidă a meciului pentru titlul de campion mondial la șah, Smîslov l-a întrecut, la mutarea 39-a pe Botvinik. Scorul este acum de 12—10 în favoarea lui Botvinik.

● Azi după amiază, la București, echipa de fotbal Canto Do Rio (Brazilia) va întîlni o selecționată divizionară.

ELEVUL EROU

Arad, Septembrie 1944...

Curtea liceului industrial prinsese din nou viață. Incepuse noul an școlar. Din marginea orașului, vîntul aducea mireasma viilor coapte și a fînețelor proaspăt cosite.

Clasa a V-a terminase ora de tehnologie. Sunase de recreație. Dar peste clinchetul zglobiu al clopoțelului veni dangătul clopotelor bisericești și tînguirea jalnică a unei sirene.

— Iovănaș, treci în pivniță!

— Virgil! Nu vezi că mitraliază?

Dar elevul Virgil Iovănaș n-auzea. Nu pricepea limpede. Cum? Vasăzică hitleriștii și hortiștii năvăliseră peste graniță și acum atacau Aradul? De cînd? De azi dimineață? Bine! Dar el plecase în zori cu trenul de acasă, de la Curtici. Și nu știa nimic.

— Virgile, ești nebun? N-auzi cum mitraliază cu armele de bord? Hai la adăpost!

— Nu! Mă duc!

★

Virgil se opri gifîind pe peronul gării. Dar gara era moartă, pustie. Nici țipenie de om. Sperase doar să găsească vreun mărfar spre Curtici. Dar impiegatul îi spuse că legătura cu Curtici e întreruptă de trei ceasuri.

— Of, mamă, mamă!

Și copilul își înecă lacrimile într-un sughiț amar. O porni, mînat parcă de un resort nevăzut, pe linia ferată în spre Curtici. Acolo era viața lui, casa în care se născuse, mama, surorile, copilăria și cîmpul plin cu flori.

Frămîntat de gînduri, dincolo de barieră, Virgil părăsi calea ferată și o luă pe șosea. Din spate, la o cotitură, îl ajunse un camion cu trei militari, ce remorcau un tun antiaerian. Virgil țîșni după camion și la gîndul că va ajunge mai curînd acasă, la Curtici, se agăță de tun.

— Hei, puștiule, dă-te jos, ce crezi că mergem la nuntă? îl apostrofă un sergent făcîndu-i semn să coboare de pe țeava tunului.

— Nene, te rog, sînt din Curtici, mama e acolo, la dușman!

Deodată mașina se opri brusc pe șosea, lîngă trei salcîmi.

— Alarmă, tun în baterie! Camionul adăpostit după dîmb! țipă căpitanul sărind din cabina mașinii. In față, la cîteva sute de metri, apărură tancurile dușmane.

Căpitanul află de la sergent povestea elevului în timp ce tunul fu amplasat între salcîmi. Il privi îngrijorat pe băiat.

— Puștiule, fugi înapoi, spre Arad! Aici ești în primejdie de moarte!

Dar Virgil răspunse calm:

— Dom'ne căpitan, am 15 ani. Sînt elev într-a V-a de liceu. Vorbele îi fură curmate dintr-odată.

— Raff... Raff... Rafff...

Tancurile deschiseseră foc din gurile lacome ale tunurilor. In cîteva clipe exploziile ridicară pîlnii de pămînt în jurul tunului. Virgil auzi un vaiet sfîșietor. Lîngă el, în șanț, un servant avea mîinile zdrobite.

Așa a primit elevul Iovănaș Virgil botezul focului. A intrat servant la tun. Lua proiectilul din ladă și-l da încărcătorului. Acesta îl introducea în țeavă. Trăgătorul ochea și trăgea cu sete. Două tancuri fură cuprinse de flăcări. Dar celelalte trăgeau necontenit. După două ore căzu și încărcătorul. Atunci, căpitanul trecu trăgător, iar trăgătorul încărcător. Alte două tancuri ardeau. Mai trecură două ceasuri. Acum tancurile se adăpostiseră după un bot de deal. Ieșeau doar la creastă și trăgeau adăpostindu-se din nou. Fu lovit și trăgătorul. Căpitanul cere mereu proiectile.

— Mai repede, mai repede, soldat!

Virgil se simte bărbat. Da, e soldat, aici, lîngă satul său, unde luptă lîngă un căpitan.

— Ura!... In plin, dom'ne căpi...

— Raff... Raff... Raff...

Și în timp ce al șaptelea tanc e în flăcări, o explozie nemiloasă doboară pe elev și pe căpitan.

...Totuși, celelalte tancuri s-au retras după botul de deal, nemaiîndrăznind să atace.

Și în noaptea de 13 septembrie 1944, un camion gonea cu cinci eroi, spre cimitirul din Arad. Aplecat peste volan, un șofer plîngea.

★

Am scris aceste rînduri, la praznicul celei de a 13-a aniversări a Zilei Victoriei, pentru a nu uita nicicînd pe cei care nu și-au precupețit însăși viața, pentru cauza libertății noastre.

Și dacă veți trece cîndva prin Curtici, poposiți pe strada Grănicerilor la casa cu nr. 18. Acolo s-a născut Virgil, elevul erou, fiul lui Ilie și Silvia Iovănaș!

Lt.-col. TRAIAN UBA

1877

Pășind în sălile Muzeului Militar din Capitală, te impresoară de pretutindeni amintirile glorioase ale trecutului. Eroismul cu care au luptat ostașii noștri împotriva vrășmașilor cotropitori e prezent și viu în fiecare relicvă adunată acolo. Puști, baionete, uniforme sfîșiate de schije, drapele vechi care au fost purtate victorios prin fumul bătăliilor, toate grăiesc cu emoție despre vitejia ostașilor romîni. O parte a muzeului este închinată războiului pentru independență din 1877. Tabloul alăturat, al pictorului N. Vermont, înfățișează chipul unuia din dorobanții care au cucerit atunci, alături de soldații ruși, fortificațiile turcești.

RADIO GLOB

● In noaptea de duminică spre luni, 50.000 de conducători de autobuze din Londra au declarat grevă, cerind majorarea salariilor. In garajele londoneze „se odihnesc" acum 8400 de autobuze și troleibuze care deserveau peste 10.000.000 de pasageri. Conducătorii de autobuze au hotărît să continuie greva pe un timp nelimitat, pînă la obiținerea victoriei.

● In ajunul zilei de 1 Mai, în S.U.A., prețurile tuturor mărfurilor și produselor alimentare au sporit din nou, atingind cel mai ridicat nivel din istoria Statelor Unite. Iată ce „cadou" au făcut oamenilor muncii guvernanții americani...

● *Efectuarea experiențelor cu arma nucleară de către S.U.A. și Anglia continuă să pună în primejdie pacea lumii. Viața locuitorilor din regiunile unde se fac experiențe este grav amenințată. In vecinătatea insulelor Christmas, din Pacific unde englezii au declanșat de curind o explozie atomică, se aflau peste trei sute de vase japoneze de pescuit. La cîteva zile după efectuarea experienței, încă nu se știa care a fost soarta acestor vase.*

Partidul Muncitoresc Unit Polonez și guvernul Republicii Populare Polone se îngrijesc cu dragoste ca viața copiilor să fie cît mai fericită, mai plină de bucurii.

Teatrele, parcurile de distracții, cercurile tehnice le oferă copiilor polonezi, nenumărate prilejuri de a-și petrece în chip plăcut și folositor timpul liber. Excursiile sînt de asemenea, după cum se vede și în fotografie, una din distracțiile lor preferate.

Intr-o gospodărie colectivă

La Iazul-Nou se ajunge destul de greu. De la gara pîna-n sat sînt kilometri și de nu gasești vreo ocazie, n-ai altceva de facut decît s-o iei pe jos. In jur, ori unde îți întorci privirea întîlnești ogoare și iar ogoare. Nu se vede nicaieri nici o așezare de oameni, nici o geana de padure. Peste tot numai cîmpul cu aratura proaspata sau cu semanaturi de toamna în verde nuanțat, care alcatuiesc un imens desen de joc de linii. O ciocîrlie a simțit omul în apropiere și se ofera sa-l însoțească înveselindu-i drumul cu cîntecul ei. Inalțîndu-se ciocîrlia cîntă pentru pămînt și soare, pentru om.

★

In sat, la Iazul Nou, e al doilea an de cînd a luat ființa gospodăria colectivă. Anul trecut au fost doar cîteva familii. Anul acesta s-au adaugat și altele. Și cereri noi mai vin. Sediul gospodariei colective e pe cîmp, departe de sat. Acolo, în jurul unei căsuțe cu doua încaperi, în una biroul și în alta un fel de magazie, se află grajdurile, magazia, coșarul cu porumb, „casa giștelor" și rasadnițele. Aproape, dar mai în vale, se întinde iazul. Lînga iaz, o coliba de stuf și niște oameni care repara o barcă. Mîine se va arunca navodul.

Cîțiva copii care au venit sa dea o mînă de ajutor la colectivă stau mai deoparte și discuta între ei preocupați și serioși ca niște oameni mari. Ce-or fi punînd la cale? Se bucură oare ei de cei 80.000 lei pe care i-a primit gospodăria pentru amenajarea iazului? Or fi aflînd planurile de a crește anul acesta 800 boboci de gîscă? Sau poate se lauda între ei cu cele ce cunosc despre tractoarele de la semeteu?

Președintele, care a plecat de dimineață pe ogoare, se întoarce acum la sediu. N-a venit să se odihnească. Aici, în cămaruța scundă, împreuna cu directorul școlii din sat, și el colectivist, cu tovarășul Bîrliba, secretarul de partid, socotește și chibzuește: cîte pasari sa crească, ce rasaduri e mai bine să puna, cît dau oile etc. Gospodăria e abia la început și pamînt n-au prea mult; doar o sută și ceva de hectare. Dar oamenii caută să folosească toate posibilitațile ce le au. Mai ales iazul, care este de mare ajutor și pentru creșterea pasărilor, și pentru gradina de zarzavaturi. Fară laude, fără vorbe multe, președintele calculează și prevede cum va fi la toamna, cum va fi la anul. Președintele lucreaza întotdeauna cu aceeași convingere, cu aceeași dragoste, cu credința. Credință izvorîta din siguranța și încrederea în munca și-n rasplata muncii. Cu încredere în oamenii pe care-i conduce.

In biroul acesta unde se întîlnesc colectiviștii, aici unde se fac planuri pentru viitor, nu există nimic altceva decît masa în jurul careia stau, un grafic pe perete și un ceas. Dintr-o scîndură alba, lucrată cam grosolan, cineva a meșterit o cutie pentru ceas. „Să stea mai bine!" Colectiviștilor nu le e indiferent cum trece vremea, trăiesc în timp. Ceasul măsoară orele, orele masoara zilele — zilele-muncă înscrise pe graficul din perete. Pe grafic sînt cifre. Citindu-le vezi de pe acum cît și cum vor fi rasplătiți fiecare. Dar la aceste cifre de abia acum încep să se adune altele și altele. Incepe sezonul lucrului din plin. Incerc sa socotesc zilele-munca ale acelor pe care i-am întîlnit în jurul gospodariei. Dar ar fi drept? Nu cred. Toată dragostea lor pentru colectiva, toata stradania ce-o depune fiecare în lucrul ce-l face, e greu de masurat în zile-muncă. Gospodarii legați de viața colectivei nu au zile-muncă, au viața-munca.

Peste haturile pe care a crescut zeci de ani mohor și pelin gospodarii au taiat brazda care va da roade pentru colectiviști.

MARIA RUSU

Povestiri despre alte meleaguri

Convorbirea la masa rotundă despre care vrem să vă povestim a avut loc la redacția noastră. Participanții — un grup de ziariști care au călătorit, au văzut și cunoscut locuri și oameni — un grup de pionieri care voiau să afle, să afle cît mai mult — și cîțiva colaboratori care voiau să scrie.

Tovarășul Nicolae Lupu se hotărăște să înceapă primul. Va povesti despre:

INDONEZIA

— Am fost acolo în timpul Conferinței de la Bandung... Nu-și termină însă bine fraza că un pionier vrea să știe dacă acolo sînt organizații de pionieri.

— Nu, nu sînt pionieri ca la noi. Există totuși organizații de copii. Firește, nu se aseamănă cu cea de la noi. Indonezia este încă o țară care luptă pentru independență. Acolo colonialiștii au creeat o asemenea situație grea că la o populație de 80 milioane de locuitori sînt numai cîteva școli, și acestea în limba engleză.

Mi-aduc aminte că la Bandung ne-au așteptat copii care făceau parte din organizațiile luptătoare pentru independență. Cu tobe și trompete asemănătoare cu ale voastre, ei ne-au întîmpinat pe noi, oaspeții. De fapt erau ajutoare ale organizațiilor conferinței.

Un pionier vrea să știe cum trăiesc indonezienii și întreabă.

— Majoritatea locuiesc în cocioabe și sînt oameni necăjiți. De hrănit se hrănesc mai ales cu orez, care ține loc și de pîine.

Amintindu-și despre unele ciudățenii de prin acele locuri, povestitorul continuă:

— Mă aflam la Djakarta, la un restaurant. Acolo, după ce am constatat că prin părțile astea există obiceiul ca toate felurile de mîncare să se pună laolaltă într-o farfurie, am obținut în sfîrșit pîine. In timp ce mîncam, în jurul meu se strînsese lume ca la urs. Pîinea este o ciudățenie în Indonezia.

CEYLONUL...

o lacrimă prelinsă pe trupul Indiei — așa l-a numit Bogza. Legendele leagă această țară de imaginea paradisului — din pricina vegetației luxuriante. Căldura din Ceylon este așa de puternică că o băutură scoasă de la gheață, într-o frîntură de secundă se încălzește. Cu adevărat te răcorește numai laptele de cocos. Și peste toate astea există pe acolo obiceiul unor mîncări așa de condimentate că sari în sus cînd le guști.

Acesta-i începutul istorisirilor tovarășului Sărățeanu.

Pionierii au ascultat apoi cu mult interes întîmplările cu fata Prema sau băiețașul Tașen.

— Cine-s: Prema și Tașen? au fost întrebările copiilor. Și iată acum și răspunsul:

— Mă aflam într-un hotel la **Mont Lavinio** — povestește tovarășul Sărățeanu — într-un golf din Ceylon. Prin părțile acelea locuiesc mulți pescari săraci. Hotelul unde locuiam este o construcție mare, modernă, anume pentru europeni. Ceva mai încolo se află colibele nenorocite ale pescarilor. In fiecare dimineață și pe înserate veneau la hotel un băiat și o fetiță de vreo 11-12 ani. Tașen și Prema. Aveau de vînzare în coșulețe coliere de scoici. Am intrat în vorbă cu ei, le-am cumpărat un colier. Și cînd le-am dat un pachețel de ciocolată recunoștința lor n-a mai avut margini. Au venit și a doua zi, și a treia zi la mine. Se așezau pe vine și mă priveau cu ochi mari senini, calzi de recunoștință. Incet m-am împrietenit cu ei. Părinții lor, niște pescari săraci, erau împovărați cu o familie grea. Cînd pescuitul nu mergea tatăl se angaja argat pe o plantație de ceai și pentru cîteva măsuri de orez și ceva metraj, lucra din zori și pînă în seară.

Odată i-am luat pe Prema și Tașen la cinematograf. Nu mai văzuseră un film niciodată. N-am să uit cît de tare s-a speriat Prema cînd a văzut imaginile de pe ecran în întuneric. M-a prins de mînă, și m-a privit înspăimîntată. Dar apoi i-a plăcut așa de mult că n-a mai vrut să plece.

N-o să vă vină a crede, s-a adresat tovarășul Sărățeanu copiilor, dar acolo cartea și cinematograful sînt un lux pe care nu și-l permit decît cei bogați.

La despărțire, micii mei prieteni, din Ceylon, mi-au dat ca amintire coliere de scoici și eu le-am dat insigne. Și acum, cînd vă vorbesc, parcă-i văd înainte-mi la plecare, ascunși într-un colț (căci se temeau cînd erau europeni să se apropie de mine, privindu-mă sfioși, fără să scoată un cuvînt).

VIETNAM

Tovarășul Virgil Dănciulescu a povestit despre Vietnam. Cînd au auzit copiii că-i vorba de Vietnam i-au pus zeci de întrebări despre junglă.

— Ați fost în junglă? V-ați întîlnit cu tigrii? Cum este în junglă? Nu v-a fost frică?

— Nu, cu tigrii nu m-am întîlnit — a răspuns tovarășul Dănciulescu rîzînd din inimă — fiindcă tigrii nu se plimbă chiar așa, iar în junglă am înaintat puțin, unde se lucrează, sînt zgomote omenești și tigrii nu se încumetă.

Dar dacă veți merge vreodată în Vietnam vă sfătuiesc să vă feriți de șarpele care nu-i mai gros decît o țigară, dar a cărui mușcătură este atît de veninoasă încît ucide omul în cîteva minute.

Și fiindcă veni vorba despre aspectele specifice ale acestui ținut, tovarășul Dănciulescu a povestit în continuare despre un taifun care l-a apucat prin acele locuri:

— „...Mă aflam la Hanoi. Era într-o duminică. De dimineață se anunțase la radio că va fi taifun și afară era o zăpușeală insuportabilă. Străzile erau pustii. Toată lumea se retrăsese în casă. Și șoferul cu care mă plimbam era tare neliniștit și mă tot îndemna să ne întoarcem. L-am ascultat. Dar după puțin am ieșit din nou afară. Nu-mi dădeam seama de primejdie. Era ora trei după amiaza. Deodată s-au rupt zăgazurile... S-a pornit întîi un prăpăd de vînt care smulgea cu o ușurință nemaipomenită copaci uriași, stîlpi de telegraf, acoperișurile caselor. Și apoi s-a pornit o ploaie cu niște torente uriașe. Nu mă aflam departe de casă și aș fi vrut să mă reîntorc, dar nu era chip. M-am pitit atunci jos lîngă o portiță unde socoteam că sînt ceva mai la adăpost. Din casă vietnamezii îmi făceau semne desperate. Imi dădeam seama că afară eram amenințat dar dacă m-aș fi ridicat în picioare vîntul m-ar fi doborît. Mi-a venit atunci ideea să merg de-a bușilea. Și așa am ajuns în casă. După cîteva ore taifunul s-a potolit. In jur prăpăd: case avariate, stîlpi smulși, sîrme de tramvai căzute. Un vietnamez mi-a spus: „Ce bine c-a fost un taifun ușor!"

Povestirile nu s-au oprit aci.

CHINA

Copiii l-au rugat apoi pe tovarășul Dănciulescu să le povestească despre China. Se vede că el avea puternice impresii în legătură cu copiii de acolo, așa că întîi despre ei a început a povesti.

...Despre China trebuie să vă spun că-i o țară plină de copii. Prima plimbare în China am făcut-o la Pekin, într-un parc. Aveam alături un ghid. Deodată m-am văzut înconjurat de o droaie de copii. Și fiecare mă întreba altceva. De unde sînt? Cum este pe la noi? Ce fac copiii? Unii îmi ofereau bomboane, alții un balon, o suflătoare. In sfîrșit, m-au luat de mînă și m-au dus la teatrul de păpuși. Era în jurul meu, fără exagerare, ca la o demonstrație de 1 Mai... Cînd mă uit, ce să văd, mă pierdusem de ghid... Nici eu nu știu cum m-am descurcat în cele din urmă.

La Șanhai am văzut Palatul pionierilor, un Palat de o rară frumusețe, cu o viață veselă și interesantă pentru copiii chinezi. Cît s-au mai chinuit bieții pionieri chinezi cu mine ca să mă învețe să joc chinezește. Dar n-a fost cu putință. Știți că jocul chinezesc nu-i ca la horă, trebuie să te învîrtești pe vîrfuri, să faci tot felul de figuri. N-a mers și pace!

După ce tov. Dănciulescu care era cel de al treilea povestitor a sfîrșit — am luat-o de la început... Și am mai stat încă mult în jurul mesei rotunde. Dar pagina s-a terminat și sîntem siliți să încheiem.

Al. MIHU

PE O PLANTAȚIE DE OREZ DIN INDONEZIA.

● JANG-TIEN-TSAI ESTE PIONIER. ARE NUMAI 12 ANI, DAR DE PE ACUM ESTE UN HARNIC AJUTOR AL PĂRINȚILOR, MEMBRII INTR-O COOPERATIVĂ AGRICOLĂ.

IN CEYLON IN ACESTE RUINE ALE UNEI VECHI MĂNĂSTIRI, LOCUIESC MUNCITORII DE PE PLANTAȚIILE DE CAUCIUC.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București. Piața „Scînteii" tel. 7.60.10. 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".